Sammanlikning emellan bevisen

för

Bibeln och Mormons Bok.

Tal

af

Äldste Orson Pratt,

hållet i tabernaklet i Saltsjöstaden den 2 januari 1859.

Köpenhamn.

Utgifven och förlagd af *N. Wilhelmsen.*

1881.

F. E. Bordings boktryckeri i Köpenhamn.

Jag vill begynna mitt föredrag med att läsa de tre vittnens vittnesbörd om Mormons Bok:

"Det göres veterligt för alla nationer, slägter, tungomål och folk, till hvilka detta verk måtte komma, att vi, förmedelst Guds vår Faders och vår Herres Jesu Kristi nåd, hafva sett de plåtar, som innehålla denna uppteckning, hvilken är en berättelse om Nephi folk och om Lamaniterna, deras bröder, samt om Jareds folk, hvilka kommo från tornet, om hvilket det är talat; och vi veta äfven, att de hafva blifvit öfversatta genom Guds gåfva och kraft, ty hans röst har kungjort oss det; derföre veta vi med visshet, att detta verk är sanning. Och vi betyga likaledes, att vi hafva sett inskriften, som är på plåtarna; och den har blifvit oss visad förmedelst Guds kraft och ej af menniskor. Och vi förkunna med allvarliga ord, att en Guds engel kom ned från himmelen, och han bragte plåtarna samt lade dem för våra ögon så att vi sågo och skådade dem och inskriften derpå; och vi veta, att det är genom Guds vår Faders och vår Herres Jesu Kristi nåd, att vi sågo dem, samt betyga att de äro sanna, och det är förunderligt för våra ögon; icke desto mindre befalde Herrens röst oss, att vi skulle bära vittnesbörd derom; hvarföre vi, för att vara lydige till Guds befallningar, bära vittnesbörd om dessa ting. Och vi veta, att om vi äro trofaste i Kristo, skola vi kunna hålla våra kläder rena från alla menniskors blod, och skola blifva funna obesmittade inför Kristi domstol samt bo hos honom evinnerligen i himmelen. Och ärad vare Fadren, Sonen och den Helige Ande, hvilka äro en Gud. Amen.

Oliver Cowdery. David Whitmer. Martin Harris."

Jag vill likaledes läsa de åtta vittnens vittnesbörd:

"Det göres veterligt för alla nationer, slägter, tungomål och folk, till hvilka detta verk måtte komma, att Joseph Smith, öfversättaren af detta verk, har visat oss de omtalade plåtarna, hvilka hafva utseende af guld; och så många af bladen, som ofvannämnde Smith har öfversatt, vidrörde vi med våra händer, och vi sågo äfven inskriften derpå, hvilket alltsammans har utseende af gammalt, besynnerligt utfört arbete. Och detta betyga vi med allvarliga ord, att ofvannämnde Smith har visat oss de omtalade plåtarna, ty vi hafva sett och lyftat dem och veta med visshet, att han innehar dem. Och

vi öfverlemna våra namn till verlden, för att vittna om hvad vi hafva sett, och vi ljuga ej, Gud är vårt vittne.

Christian Whitmer. Hiram Page. Jacob Whitmer. Joseph Smith d. ä.
Peter Whitmer d. y. Hyrum Smith. John Whitmer.
Samuel H. Smith."

Syskon och vänner! Jag framträder för eder i dag för första gången efter flera månaders förlopp, och är full af tacksamhet till vår himmelske Fader för hans nåd och miskundsamhet emot oss som ett folk, att vi åter, genom hans visa styrelse, kunna samlas här i tabernaklet i den afsigt, att förrätta vår offentliga gudstjenst.

Antingen jag skall tala mycket eller litet, så är det min uppriktiga önskan att blifva vägledd af Guds Anda. Jesu Kristi Kyrka af Sista Dagars Helige blef grundlagd på jorden år 1830. Hade det icke varit för Mormons Bok, som jag här håller i min hand, skulle en sådan kyrka icke hafva haft sin tillvaro. Efter all sannolikhet hade det icke nu varit anlagt settlementer i detta territorium, det hade här inga städer funnits till prydnad för dessa sorgliga ödemarker, inga tabernaklar skulle hafva varit uppförda till gudsdyrkan, och inga församlingar varit närvarande för att höra lifvets ord. Dessa vidsträckta öknars tysthet skulle endast hafva varit afbrutna af de vilda djurens tjut eller de rofgiriga indianernas ännu obehagligare krigsskrän. Men denna förunderliga bok har framkallat en stor förändring, och dessa ofruktsamma nejder "fröjda sig nu och blomstra som en ros". Denna bok påstås vara frambragt som en gudomlig uppenbarelse.

Om den är falsk, som så många af våra motståndare säga, då är denna kyrka falsk och vårt tro och vårt hopp är förgäfves. Är deremot Mormons Bok en gudomlig uppenbarelse, såsom vittnena hafva bevittnat, — så framt Gud verkligen har frambragt i dagen det amerikanska kontinentets forntidshistoria och skrifterna efter de gamla profeter och apostlar, som en gång lefde på detta land, — så framt han har gjort detta, och har åter upprättat sin kyrka och sitt rike på jorden, då vill våra motståndare, som förbanna denna bok, befinna sig under fördömelsen. Så framt denna bok är af Gud, må den hafva tillräckliga bevis, som kunna öfverbevisa alla förnuftiga menniskor om, att den är en gudomlig uppenbarelse. Har den blifvit öfversatt med Guds gåfva och kraft förmedelst Urim och Tummim, och har englar varit sända ifrån himmelen för att bära vittnesbörd om sanningen, då är det något, som vidkommer alla jordens bebyggare och en hvar är intresserad deri.

Det är icke blott dessa få individer, hvilka nu äro samlade innanför detta tabernakels murar, som äro intresserade i dens sanningar; det är icke blott de få individer, som bebo detta territorium, och de få Helige, som äro kringspridda öfver hela verlden, som den vidkommer; men alla jordens nationer, utan undantag — deras kejsare, konungar och magter, deras presidenter, regenter och herskare, deras påfvar, erkebiskopar och biskopar, deras lärde och olärde af alla religionssamfund, antingen de äro judar, muhamedaner, hedningar eller

kristna — alla äro lika intresserade i den, så framt den är hvad den säger sig vara.

Om Herren vill bistå mig och styrka mig med sin Ande, hvilket jag tror att han vill göra genom edra böner, vill jag försöka att framsätta några få bevis för Mormons Boks gudomliga trovärdighet.

Jag skall sammanlikna dessa bevis med beviserna för Bibelns gudomliga trovärdighet. Så framt dessa två böcker stadfästas med lika starka bevis, då kan man fordra, att alla skulle hafva likaså stor tro på den ena, som på den andra. Men om Mormons Bok icke hvilar på en likaså säker grundval som Bibeln, då har man något som skäl för densammas förkastande.

Först vill jag anföra, hvilka bevis den nu lefvande slägten har för att tro, att de åtskilliga böcker, som innehålles i det Gamla och Nya Testamentet, äro af gudomligt ursprung: Det må hafvas i erinran, att Bibeln blef öfversatt efter manuskript för 247 år sedan af konung Jakobs öfversättare. Manuskripten, hvarefter Bibeln öfversattes, existerar nu icke längre. Intill året 1749 voro de förvarade i ett spanskt universitet Alcala de Henarez, fordom kallat Complutum. Bibliotekarien sålde dem till en toryo, hvilken handlade med fyrverkerisaker, såsom materialer till raketer o. s. v. Som bevis härför, se Marsh's Michälis 2:dra bands 1:sta del, sidan 441.

De äldsta manuskript till någon af det Gamla Testamentets böcker, som nu finnes, daterar sig från det tolfte århundradet, efter den kristna tideräkningen. I kunnen finna bevis härför i "Encyclopädia Brittannica", 8:de upplagan, 4:de bandet, sidan 695, hvilken bokföljd nu utgifves i Edingburg, Skotland. Detta berömda verk säger: "Det Gamla Testamentets heliga böcker äro nedkomna till vår tid i manuskript, af hvilka de äldsta datera sig från det tolfte århundradet. Ingen kunskap finnes om textens historia före nämnda tidsperiod, sedan judarnes tillbakakomst från deras fångenskap." Det antages af de lärde, att alla det Gamla Testamentets skrifter blefvo förstörda af assyrerna omkring sex hundra år före Kristus. De apokryfiska böckerna underrättar oss om, att Esra var inspirerad till att omskrifva dem. Man förmodar, att judarne på detta sätt åter kom i besittning af deras heliga skrifter. Men dessa böcker blefvo också förstörda, nemligen i den stora förföljelsen under Antiochus. För att få vidare underrättelse om detta ämne, se Bretts afhandling i biskop Watsons samling, 3:dje bandet, sidan 5.

Berättelsen om dessa inspirerade skrifter före den babyloniska fångenskapen, är mycket kort; exemplarens antal var mycket ringa. I konung Josias' dagar tyckes ingen af judarne hafva haft något exemplar af lagen. Under denna konungs regering, då Herrens hus var under reparation, fann man ett exemplar af Herrens lagbok, och då det blef öfverlemnat till konungen, skickade han fem sändebud till profetissan Hulda, sägande: "Gån och frågen Herren för mig och för dem som äro qvar i Israel och Juda, i anledning af orden i denna bok, som blifvit funnen!" Sändebuden återvände till konungen med det svar, att boken, som var funnen, verkligen var en gudomlig

uppenbarelse, och konungen lät kalla tillhopa alla Jerusalems inbyggare för att höra bokens ord. Se 2 Krön. 34 kap.

En lång tid förr än boken blef funnen, hade judarne varit ovetande om skrifterna, och hade öfverlemnat sig åt det största afguderi. Men en ny uppenbarelse genom profetissan Hulda tyckes hafva varit tillräcklig för att öfvertyga konungen och hela Israel om bokens gudomlighet. Folket måtte i detta tidehvarf hafva varit mera tillböjliga att tro Guds tjenares berättelse, än de äro i detta; ty nu fordra de en ofantlig mängd bevis. Till och med elfva vittnens vittnesbörd blifva knappast tagna i betraktande.

Jag har allaredan anmärkt, att under förföljelserna emot Israels hus gick deras böcker förlorade; ja, sjelfva stentaflorna blefvo af en eller annan orsak tagna ifrån dem, och hela Israel var lemnad utan så mycket som blott en afskrift af lagen, intill man händelsevis fann ett exemplar, som hade blifvit gömt i Herrens hus, hvilket jag allaredan har omtalat, och de voro så ovetande i hänseende till detta exemplar, att de voro nödsakade att sända bud till Hulda, en af Israels profetissor, för att tillfråga Herren om det verkligen var hans ord. De funno en bok, men de visste icke om den var sann eller falsk; dock ansågo de det af stor vigtighet att få det afgjort genom Guds egna ord.

Hvarför gör icke denna slägt på samma vis? Hvarför tillfrågar de icke Herren om Mormons Bok är en gudomlig uppenbarelse? Den bok, som man i de dagar funno, innehöll Herrens ord, och folket blefvo så glada deröfver, att hela den judiska nationen samlade sig tillsamman för att få höra den blifva uppläst, och de gåfvo akt på dens föreskrifter. De liknade icke den nu lefvande slägten; de stredo icke emot den; de uppfunno icke allt slags ondt och utspridde icke osanningar om den, men de trodde på profetissans vittnesbörd.

Det är mycket sannolikt, att judarna afskrefvo dessa heliga uppteckningar på åtskilliga materialier. Biskop Watson underrättar oss om, att "hebreerna gingo så långt, att de skrefvo sina heliga böcker på guld, efter hvad man kan se af Josephus, sammanliknad med Plinius". Längre fram säger han: "De böcker, som voro ingraverade på taflor af trä, bly, messing eller elfenben, voro hopfästade med ringar i ryggen, genom hvilka det gick en liten stång till att bära dem på." "De första böcker," fortsätter biskop Watson, "voro i form af plåtar, hvilka vi ofta finna omtalade under benämningen sepher, det är fyrkantiga plåtar. Den form, som finnes ibland oss, (han citerar Plinius) är den fyrkantiga, sammansatta af lösa blad, hvilken också var känd, fastän blott sällan använd af de gamle."

Dessa afskrifter af skrifterna blefvo förstörda, så att judarna åter voro blottade för heliga uppteckningar. På hvad vis de åter igen fingo en afskrift, har denna slägt ingen kunskap om.

Esra underrättar oss i de apokryfiska böckerna, att han var inspirerad af Gud till att skrifva ett stort antal af det Gamla Testamentets böcker, så att det judiska folket åter kunde komma i besittning af dem. Men huru kan denna slägt veta, om Esra var en sann profet eller icke. På hvad vis kunna menniskorna nu veta, om

han verkligen var inspirerad af Gud till att utföra en så stor gerning? Det ser icke ut, som om de lärde hade någon tillit till honom, annars skulle de icke hafva satt hans böcker ibland de aprokryfiska skrifterna som tvifvelaktiga.

Men strax efter Esras dagar blefvo de heliga böcker åter igen förstörda. Huru erhöllo judarne åter afskrifter? Ingen af de lärde kunna besvara denna fråga. Man är obekant med den Heliga skrifts historia i en tidrymd af sjutton långa århundraden. Vi underrättas af lärda skribenter om, att vid pass tre hundra år före Kristus blefvo de hebreiska skrifterna öfversatta på grekiska och fick namn af Septuaginta. Men har man nu något exemplar af denna Septuaginta? Nej. I mån gerna genomsöka alla nationers arkiver, och I skolen dock icke finna ett enda exemplar af dessa gamla skrifter. Femtonhundra år efter denna öfversättning finner man några grekiska och hebreiska manuskript. Låtom oss undersöka huru det förhåller sig med de manuskript, hvarefter våra nuvarande hebreiska och grekiska biblar blefvo samlade. St. Krysostomus, en gammal kristen skribent, som lefde kort efter Kristi dagar, upplyser om, att "många af de profetiska handskrifterna äro förstörda; ty judarne hade icke allenast genom vårdslöshet, utan äfven genom ogudaktighet, förlorat några af dessa handskrifter; andra hade de dels bränt, dels sönderrifvit."

Äfven St. Justinus, en annan kristen skribent, underrättar oss om, att judarne verkligen tillintetgjorde en stor del profetiska böcker, för att verlden ej skulle se öfverensstämmelsen emellan det Gamla Testamentets profeter och kristendomen. Här hafva vi alltså kristna skribenters vittnesbörd från de tidigaste dagar om, att många af det Gamla Testamentets böcker blefvo förstörda.

Likaledes underrättar katolikerna oss om, "att många, ja ganska många af skriftens kanoniska böcker hafva alldeles gått förlorade, och fans till och med ej i våra äldsta förfäders dagar, så att intet, utan namnen på dessa böcker, äro komna till oss." Se Joseph Mumfords "Question of Questions", 1:sta afdelningen, § 7.

Af de manuskript, hvilka förskrifver sig från det tolfte århundradet, erfara vi dessutom, att de få böcker, som blefvo bevarade i förföljelsens och villfarelsens dagar, hade blifvit mycket förändrade och afkortade, och detta till den grad, att då de lärde fick ett stort antal manuskript samlade tillsamman, funno de icke två, som öfverensstämde med hvarandra. Den stora åtskilnad på läsningssätt i dessa manuskript afskräckte många af våra öfversättare för en trehundra år sedan från att öfversätta det Gamla Testamentet, för att menniskorna icke skulle blifva gudsförnekare. Hade de öfversatt dem alla, skulle de hafva fått flera hundra biblar — alla afvikande ifrån och stridande emot hvarandra.

Man må erinra, att den katolska Kanon blef ej samlad förr än i året 397. Förut blefvo folket öfverlemnade till att tro hvad som helst; några trodde på detta manuskript och andra på ett annat; några förkastade ett och andra ett annat, och många af kyrkofäderne i det andra och tredje århundradet voro alldeles oförmögna att afgöra,

hvilka manuskript voro oäkta, och hvilka de skulle anamma som gudomliga. Mumford talar sålunda om detta ämne:

"Om I blott hänvänden eder till kyrkans tradition före de första fyrahundra åren, kom då ihåg, att kyrkoförsamlingen i Carthago, som afhölls strax efter denna tidsrymd, erkände deras förfäders gamla tradition, hvilken de ansåg tillräcklig till att bestämma vår Kanon. De, som lefde så kort tid efter de första fyra århundraden, kände mycket bättre den på denna tid mest utbredde tradition än vi, som lefva tolfhundra år senare. Sant är det (då intet var afgjort före denna tid), att privata lärde togo sig den friheten att följa hvad de ansågo för att vara det sanningsenligaste; och likasom I finnen dem afvikande ifrån vår Kanon, några af dem i somliga böcker och åter andra i andra, sålunda skolen I finna dem afvikande ifrån hvarandra, och tillika afvikande ifrån eder," (menande den protestantiske Kanon) "ty i de första fyra århundraden uteslöt Melitus och Nazianzen Esters Bok, hvilken I tilläggen. Origenus tviflar på episteln till de Hebreer, på Petri andra och på Johannis första och andra epistel. St. Cyprian och Nazianzen utelemnar apokalypsen eller uppenbarelsen af deras Kanon. Eusebius tviflar på den."

På ett annat ställe säger Mumford: "Alla de helige fäderne voro alltid enige om, att sådana böcker otvifvelaktigt voro Guds ord, som ögonskenligen hade tillräcklig tradition att stödja sig på. I dessa fäders dagar, då menniskorna sålunda afveko ifrån hvarandra, blef det dem ej genom något ofelbart medel kungjort, att de böcker, som utgjorde ämnet för deras olika meningar, voro anbefalde som det sanna Guds ord genom tradition, som var tillräckligt uppenbar att grundlägga tro; ty ännu hade ej kyrkan undersökt och afgjort, om traditionen tydligt nog visste, att sådana och sådana böcker voro det sanna Guds ord. Men i St. Aurelius Augustinus' dagar, undersökte den tredje kyrkoförsamlingen i Carthago i året 397 huru tillräcklig eller otillräcklig kyrkans tradition var, som anbefalde de böcker, om hvilka det härskade så mycken tvifvel och motsatta meningar, som en helig skrift. De funno alla de böcker, som innehållas i vår Kanon, af hvilka I räknen så många för att vara apokryfiska, att hafva varit anbefalde genom tradition, som var tillräcklig att grunda tron på. Derföre förklarade de alla böckerna i vår Kanon för kanoniska, "emedan," säga de, "vi hafva lärt af våra fäder, att de böcker voro till att läsa i kyrkan." Påfven Innocent den förste, som lefde år 402, svarade, då han blef anmodad af Exuperius, biskopen i Toulouse, att förklara för honom hvilka böcker, som voro kanoniska, att han, efter att hafva undersökt hvad tillräcklig tradition framvisade, fastsätter i slutet af sin epistel, 7:de kapitlet, hvilka böcker, som innefattas i de Heliga Skrifternas Kanon, nämligen de samma, som vi hafva i vår Kanon, och änskönt han förkastar många andra böcker, så förkastar han dock icke en af dessa. Se Mumford "Question of Questions," 3:dje afdelningen, §§ 4 och 12.

Påfven i Rom kallade dessa stridande personer tillsamman i egenskap af ett kyrkoråd, och de sutto till doms öfver åtskilliga manuskript,

som sades vara gudomliga. Detta stridande och käbblande råd bestämde, att ett visst antal böcker skulle antagas som gudomliga, och skulle utgöra den sanna Kanon af helig skrift, och att inga andra böcker skulle tilläggas. Vi erfara, att detta råd förkastade ett mycket stort antal böcker, men några af dessa ansågos af en del af rådet att vara af gudomligt ursprung.

Manuskripten till Nya Testamentet, som dessa gamla apostater i den tredje kyrkoförsamlingen i Carthago erkände som kanoniska, hafva aldrig nått våra dagar. De äldsta manuskripten till Nya Testamentet, som den nu lefvande slägten är i besittning af, förmodar man, att de förskrifver sig ifrån sjette århundradet efter Kristus. Vi hafva inga af originalmanuskripten, skrifna af någon utaf apostlarna eller inspirerade skribenter. Det finnes nu för tiden fem manuskript, som antages vara skrifna så tidigt som i sjette eller sjunde århundradet. Tre af dessa finnes förvarade i kejserliga biblioteket i Paris.

1). Vatikanska manuskriptet med nummer 1,209. Detta blef sannolikt skrifvet af munkarne på berget Athos, och hördes först omtalas att vara i påfven Urban den åttondes besittning. Några af bladen felas och bläcket har på några ställen förlorat färgen, men bokstäfverna hafva blifvit uppfriskade af en öfvad och noggrann hand. Se unitariernas öfversättning af Nya Testamentet, och likaledes Marsh.

2) Clermontska manuskriptet med nummer 2,245. Detta daterar sig ifrån det sjunde århundradet och blef funnet i Clugny kloster; det kallas Clermont efter Clermont i Beauvais, der det blef förvarat. 36 blad af detta manuskript blefvo stulna af en John Aymon och sålda i England, men blefvo sedan tillrättaskaffade igen. Det är på grekiska och latin, och innehåller epistlarne, med undantag af episteln till Hebreerna, som har blifvit senare skrifven. Likasom andra grekisk-latinska handskrifter har det grekiska blifvit lämpat efter det latinska. Som stadfästelse härpå hänvisas till Wetstein, unitarisk utgifvare, professor Schweihausen, citerat af biskop Marsh, 2:dra bandet, sidan 245.

3). Ephrämska manuskriptet. Detta säges också vara skrifvet i sjunda århundradet. Det blef först upptäckt af d:r Allix i begynnelsen af adertonde århundradet. Det är i stor oordning; många blad äro borta och på de, som finnas, har skriften blifvit utstruken för att lemna plats för Ephräm Syrus' verk, under hvilka man möjligtvis kan gissa sig till en del af den heliga texten genom att göra dem genomskinliga. Se de unitariske utgifvarne af den förbättrade upplagan af Nya Testamentet.

Dessa tre manuskript, nemligen det vatikanska, clermontska och ephrämska, kunna finnas i kejserliga biblioteket i Paris.

4). Alexandrinska manuskriptet, hvilket efter all sannolikhet blef skrifvet i sjette århundradet; Casimir Oudin säger det tionde. Det blef förvarat i brittiska museet i London 1853. Patriarken i Konstantinopel, Cyrillus Lucaris, förärade detta manuskript till konung Carl den förste i England år 1628 genom hans gesandt, sir Thomas Roe. Det blef skrifvet af munkarne till bruk för ett kloster af Akämeternas orden, d. ä. vaksam, aldrig sofvande. Originaltexten är icke

längre synlig; den är skrifven med uncialbokstäfver utan mellanrum emellan orden. Det har blifvit förändrat från den latinska öfversättningen och skrefs af en person, som icke var någon mästare i det grekiska språket. Som stadfästning, se Cassimer, Oudin, Wetstein och flera, som Marsh har anfört i "Michälis Introduction", 2:dra delen, sidan 185 och följande.

5). Cambridska manuskriptet eller de Bèzes Codex. I afseende på detta säger biskop Marsh: "Af alla manuskript, som nu finnes, är detta det äldsta." Theodor Beza begagnade det vid utarbetandet af sin upplaga af Nya Testamentet. Det blef funnet i Lyon i St. Irenäus kloster år 1562. Beza sjelf säger om det, att det hellre borde bevaras, för att förebygga förargelse hos vissa personer, än att offentliggöras. Det blef förvarat i universitets-biblioteket i Cambridge, England. Det är skrifvet med uncialbokstäfver — inga mellanrum emellan orden — och mycket ogrammatikaliskt. Det afviker ifrån den grekiska texten i högre grad än något annat. Se de unitariske utgifvarne, biskop Marsh, andra bandet, sidan 229.

Förutom dessa finnes det öfver tjugo manuskript med stora bokstäfver, hvilka förskrifva sig från en senare dato och afhandlar delar af Nya Testamentet samt många hundra manuskripter med små bokstäfver. Det tyckes i afseende till öfverskrifterna på många manuskript, som vi äro i besittning af, att de blifvit skrifna på berget Athos, hvarest munkarne sysselsatte sig med att taga afskrifter af grekiska Testamentet. Några manuskript, hvilka tillskrefvos den största ålder, har man uppdagat, äro skrifna af bedragare så sent, som i sjuttonde århundradet, i den afsigt att få några gunstlingslärosatser inblandade och föra sig de kristnas lättrogenhet till nytta, t. ex. montfordska och berlinska manuskriptet. Se Marsh 2:dra band, sidan 295.

De allra äldsta manuskript af Nya Testamentet, som verlden känner, äro alla afvikande ifrån hvarandra nästan i hvarje vers. Det samma är äfven tillfället, hvad Gamla Testamentets manuskript angår. En af forntidens kristna skribenter, Hjeronimus, klagar i sina förklaringar öfver profeterna, att hans grekiska manuskript var mycket förderfvat. Bellamin gifver det vittnesbörd, att de grekiska afskrifterna af Gamla Testamentet äro så omändrade, att de tyckes utgöra en ny öfversättning, alldeles skiljaktig ifrån öfversättningar efter andra afskrifter. Allt är således ovisshet, icke blott hvad de hebreiska manuskripten angår, men ock i afseende på de grekiska. Om manuskripten till Gamla Testamentet strax efter begynnelsen af den kristna tideräkningen blefvo af judarne dels förstörda, dels bortkastade, uppbrända och sönderrifna, så att de lärde i det tidiga tidehvarfvet icke kunde erhålla mera än namnen på de bortkomna böckerna, så är det icke möjligt att antaga, att vi, som lefva sjuttonhundra år senare, äro i besittning af renare och mera oförfalskade afskrifter än Hjeronimus, Bellarmin och andra gamla skribenter.

Beträffande manuskripten till Nya Testamentet skrifver herr Cressy således: "I min närvaro förklarade biskop Usher, att oaktadt han förut i många år hade närat den önskan att utgifva Nya Testamentet på grekiska med åtskilliga läsarter och förklaringar, och till det ändamålet

användt stor flit och offrat mycket penningar för att skaffa sig manuskript, var han dock slutligen nödsakad till att alldeles uppgifva sitt företag, för att ej genom sin noggrannhet i att anföra alla de olika läsningssätten, som han sjelf hade samlat och som uppgick till en otrolig mängd, nästan för hvarje vers, skulle göra menniskorna till gudsförnekare i stället för att tillfredsställa dem med det sanna läsningssättet af ett eller annat skriftställe. Se "Exomologises", kap. 8, n:r 3.

De lärde medgifva, att i Nya Testamentets manuskript allena finnas 130,000 olika läsningssätt. Se "Encyclopädia Brittannica", 8:de upplagan. Nog är det sant, att många af dessa afvikelser äro af mindre betydenhet, då de icke väsentligt förändra meningen; men det är många tusen olika läsarter, hvaruti meningen är alldeles förändrad. Huru skulle väl öfversättarne kunna veta, hvilka af manuskripten, om ens något af dem, innehålla den sanna meningen? De hafva inga originalmanuskript, med hvilka de kunna sammanlikna dem — intet pålitligt rättesnöre. Icke en kan säga oss, om blott en enda vers af Gamla eller Nya Testamentet gifver oss originalförfattarens mening.

Tänk blott! 130,000 olika läsarter allena af Nya Testamentet! Huru våra öfversättare kunde sortera de falska från de äkta, är mer än jag kan säga, och på hvad sätt de kunde urskilja emellan originalmeningen, som meddelades profeterna och apostlarna, och 130,000 olika läsarter, som blefvo införda i de mörka tidehvarfven af afskrifterna, är icke lätt att begripa.

Men antag nu, att vi hade ett gammalt exemplar af Bibeln eller Gamla och Nya Testamentet, — antag, att öfversättarne på ett eller annat vis hade kommit i besittning af ett sådant exemplar, och att de individer, hvars namn äro öfverförda i många af dessa böcker, gjorde påstående att vara inspirerade, huruledes skulle så denna slägt kunna bedöma, om de författare, om de föröfrigt vore författarne, voro inspirerade till att skrifva dessa böcker? De Siste Dagars Helige tro, att Bibeln i sin ursprungliga form var Guds ord och blef skrifven genom gudomlig inspiration; men vi tro den ej, blott för att historien underrättar oss derom, eller för det traditionen säger det. Vi tro den, emedan Mormons Bok, som är stadfästad genom englars tjenst, underrättar oss om detta faktum.

Men huruledes skall denna generation kunna veta, om de gamle författarne voro inspirerade af Gud? Bära de vittnesbörd om deras egen inspiration? Biskop Chillingworth, Hooker och många andra lärde uttydare hafva sagt, att Bibeln ej kan bära vittnesbörd om sin egen inspiration. Om ej Bibeln sjelf kan bevisa sin inspiration, huru kunna då menniskorna i det nuvarande och i de förflutna tidehvarfven veta, att dessa böcker äro inspirerade? Det är nog sant, då vi underrättas om, att några individer skrefvo enligt befallning, och andra, säges det, skrefvo efter deras egen mening. Huruledes kunna vi skilja emellan den del, som de voro inspirerade till att skrifva, och den, som de skrefvo efter deras egna meningar? Vi kunna icke skilja deremellan, utan genom ny uppenbarelse. Utan

vittnesbörd af ett pålitligare slag än tradition, kunna vi aldrig erfara sanningen i detta hänseende.

Då vi nu hafva gjort dessa anmärkningar i afseende till Gamla och Nya Testamentet i deras nuvarande tillstånd, och då vi hafva erfarit, att de äro ofullständiga som de nu äro, och att de äro öfversatta efter opålitliga manuskript — att det icke finnes något originalexemplar i våra dagar, som verlden känner, — efter att hafva bevisat dessa förhållande, vilja vi vända oss till Mormons Bok och se, om den hvilar på bevis af det slag, som jag redan har framsatt för denna församling.

Mormons Bok säger sig ej vara öfversatt efter manuskripter, hvilka innehålla 130,000 olika läsarter, ej heller genom mensklig visdom, som kan gifva öfversättningar efter eget behag; den påstås ej heller vara öfversatt efter förändrade, afkortade manuskript, gjorda af munkar eller bedragare på berget Athos för att föra kristenheten bakom ljuset; men de blefvo öfversatta efter sjelfva originalplåtarne — efter samma plåtar, på hvilka de inspirerade män sjelfva skrefvo dem, och de blefvo öfversatta, icke genom mensklig visdom, men genom Guds kraft och inspiration.

Främst i Mormons Bok underrättas vi om, att tre män, Oliver Cowdery, David Whitmer och Martin Harris, sågo plåtarna eller originalen, hvarefter denna bok blef öfversatt af Joseph Smith jun. Han hade erhållit plåtarna i den vestra delen af staten New-York, genom en helig engels betjening, der de hade blifvit förvarade af en gammal profet, som bodde i Amerika för 1400 år tillbaka. Han bevittnar, att engeln gaf honom befallning från Gud, att frambringa dessa guldplåtar till dagsljuset, och att han med dem erhöll Urim och Thummim och öfversatte boken. Men förr än Herren tillät boken utgå till nationerna, hade han beslutat, att den skulle hafva mera än ett vittne. Joseph Smiths vittnesbörd skulle ej utgå ensamt. Derföre blef år 1829 (ungefär ett år förr än denna kyrka blef grundlagd eller förr än denna bok tillbjöds verlden) tre andra personer besökta af en engel ifrån himmelen.

"Kanske de blefvo bedragna," kunnen I säga; men låtom oss undersöka, om det var någon möjlighet för bedrägeri. De hade erfarit genom att läsa manuskriptet, hvarefter denna bok blef tryckt, att Herren, när han skulle bringa denna bok för ljuset i dessa sista dagar, ville bära vittnesbörd om den för de tre vittnen, förutan öfversättaren, på ett sällsamt och förunderligt sätt. Sedan dessa tre män hade kommit till denna kunskap, gingo de till hr Smith och frågade honom, om det kunde blifva deras privilegium att få se dessa taflor och få kunskap ifrån himmelen om denna bok var sann. Joseph Smith tillfrågade Herren rörande detta, och Herren gaf dem det löfte, att så framt de ville ödmjuka sig tillräckligt, skulle de hafva detta privilegium.

Då gingo de, tillika med hr Smith, hvilken var den fjerde personen, ut på ett fält tätt vid en liten skog, som låg icke långt ifrån Whitmers hus i Fayette, Seneca County, staten New-York. De böjde sina knä för Herren vid högljus dag — icke om natten — så att

det kunde icke ske något bedrägeri; de ödmjukade sig för Herren och påkallade hans heliga namn af hela deras hjerta; och under det de sålunda voro sysselsatte, sågo de i himmelen ofvantill ett härligt ljus och en person nedstiga. Denna person kom ned och stod framför dem, han lade sina händer på David Whitmers hufvud, som ett af de tre vittnen, och sade: "Välsignad vara Herren, och de, som hålla hans bud." Derpå tog han plåtarna och vände dem om blad för blad, med undantag af en viss del, som var förseglad, och som hr Smith ej hade tillåtelse att öfversätta; men den del, som han hade öfversatt, blef genomögnad blad för blad och framstäld för deras ögon, och de sågo ingraveringarna på dem.

Denna engel, iförd härlighetens glans, stod framför dem med plåtarna i sina händer och viste dem ingraveringarna. De hörde tillika Herrens röst ifrån himmelen, som befalde dem att bära vittnesbörd om de ting, de hade hört och sett, för alla nationer, slägter, tungomål och folk. Vittnesbördet, som de buro, har jag uppläst i eder närvaro.

Fans det kanske någon möjlighet för, att dessa tre män, tillika med hr Smith, som var i deras sällskap, kunde blifva bedragna? Om de hade blifvit förda bakom ljuset, hade man likaså stort skäl att antaga, att apostlarna blefvo förda bakom ljuset, hvilka bevittna att de sågo Jesus Kristus uppstiga till himmelen ifrån Oljoberget. Med samma orsak kan man säga, att Petrus, Jakob och Johannes blefvo bedragna, då de sågo Moses och Elias på förklaringens berg; om dessa män voro förda bakom ljuset, då är det ingen sanning eller visshet i något, som någonsin blifvit sett, ty ingen menniska kan bära vittnesbörd i ett bestämdare språk, än dessa tre vittnen hafva gjort om Mormons Bok.

Joseph Smith sjelf kunde ej vara bedragen; ty det var genom en engel, han sjelf blef befald att gå till stället, hvarest uppteckningarne voro förvarade; det var genom en engel han blef befald att taga dem tillika med Urim och Thummim från deras långa förvaringsrum, och det var genom Urim och Thummim och ifrig bön, att det blef möjligt för honom till att öfversätta plåtarna på engelska; följaktligen kunde han ej vara bedragen.

Vi hafva bevisat, att de andra tre vittnena icke kunde vara bedragna; alltså, fyra män bära vittnesbörd om, att de ej allena sågo plåtarna, men att de också sågo en Guds engel; de hörde tillika hans röst och sågo plåtarna med ingraveringarna i hans händer, och de hörde Guds röst ifrån himmelen, som befalde dem att bära vittnesbörd till alla folk, som på jorden bo, till hvem öfversättningen än skulle komma.

Kunnen I bland alla nationer och riken på jorden finna en person, som kan bära vittnesbörd om, att han någonsin har sett originalen till någon af Gamla eller Nya Testamentets böcker? Nej. Vi utfordra verlden till att framlägga ett exemplar af någon utaf Bibelns originalböcker och bevisa, att de äro äkta. Man kan genomsöka alla verldens bibliotek och arkiver ifrån begynnelsen till änden, och man

skall ändå ej finna ett originalexemplar eller blott en afskrift, skrifven århundraden efter den tid, då den verklige författaren lefde.

De lärde förmoda, att några af de fem manuskript, som jag nyligen omtalat, blefvo skrifna i sjette århundradet; men detta är tvifvelaktigt. Cassimer Oudin säger, att Alexandrinska manuskriptet först blef skrifvet i tionde århundradet i stället för i det sjette. I afseende på tiden, när de skrefvos, kan intet pålitligt anföras.

Men här sågo fyra män verkligen originalplåtarna och en helig engel, och hörde Guds röst. Äro dessa de enda vittnen? Nej, det finns ännu åtta andra män, hvars namn och vittnesbörd jag har uppläst för denna församling, — män, med hvilka jag är personligen bekant, så väl som med öfversättaren och de tre vittnen, som jag allaredan har nämnt. Jag har varit i det hus, der denna kyrka blef organiserad. Jag har sett stället, der engeln nedsteg och visade dem plåtarna.

Åtta vittnen förutan de tre bevittna, att Joseph Smith visade dem plåtarna, att de sågo ingraveringarna på dem, och att de hade utseende af ett urgammalt, besynnerligt utfört arbete. De beskrifva dessa plåtar och säga, att deras tjocklek var ungefär som vanligt bleck, omkring åtta tum långa och sex eller sju tum breda. På hvarje sida af dessa plåtar voro vackra ingraveringar, som voro färgade med en hård, svart färg, för att göra bokstäfverna tydligare och lättare till att läsa. Igenom plåtarnes rygg gingo tre ringar, som höllo dem tillsamman, och igenom hvilka en liten stång kunde trädas för att de lättare och beqvämare skulle kunna bäras; de voro i konstruktion och form lika med de plåtar af guld, messing och bly, som judarne i Palestina fordom hade.

Sålunda se vi, att tolf personer sågo plåtarna, förr än deras innehåll framlades för verlden, och menniskorna uppfordrades till att tro dem. Är icke detta ett tillräckligt vittnesbörd och bevis? Om verlden icke vill tro tolf män, som hafva sett originalen, hållit dem i sina händer, skådat ingraveringarna på dem, och utaf hvilka fyra sågo en Guds engel och hörde hans röst, — om menniskornas barn ej vilja tro detta, vilja de då tro tiotusen personers vittnesbörd? Jesus säger: "Hvar sak må afgöras efter två eller tre vittnens utsago."

När vi en gång komma fram för Kristi domstol och framträda för hans åsyn, skola vi dömas efter hans ord: "Mitt ord skall döma eder på den yttersta dagen," säger Jesus. "Det ord, hvilket jag har talat, det skall döma eder." Om alltså de ord, han talade, och som han inspirerade sina apostlar och profeter till att förkunna menniskornas barn, skulle vara lagen, hvarefter verlden skall dömas på den yttersta dagen, så är det nödvändigt för dem, att hafva något bevis och vittnesbörd angående hans ord.

Vi framlägga detta bevis och vittnesbörd för eder, och om Herren gaf fyra vittnen, nemligen Noa och hans tre söner, och genom dem fördömde slägten, som lefde före floden, — om deras predikan, vittnesbörd och rättfärdighets gerningar fördömde antediluvianerna, så att de blefvo bortsköljda af syndafloden, hvarför kunna vi då icke antaga,

att fyra vittnen allena, om Gud ej ansåg det för tjenligt att sända flera, skulle vara nog till att fördöma hvarje annan slägt?

Vi se, att Loth var det enda vittne, som blef sändt för att varna Sodoms och Gomorras inbyggare och för att uppfordra sina slägtingar till att fly ifrån dessa städer, för att undgå de fruktansvärda straffdomar, som voro uttalade öfver dem. Han bevittnade, att en Herrens engel kom till honom och sade, att Gud ville ödelägga dessa städer; han sade, att denna engel herbergerades hos honom öfver natten, och att Herren hade sändt honom såsom ett vittne. Detta hans vittnesbörd fördömde hans slägtingar och alla de öfrige invånarne och de omkommo i deras ogudaktighet.

Huru många vittnen blefvo sända till Ninive för att varna denna stads inbyggare? Endast ett, nämligen Jonas. Han blef sänd till en främmande nation, till ett folk, som ej hade någon bekantskap med honom; de kunde icke af det yttre döma antingen han var en rättfärdig man eller en bedragare. Han hade en besynnerlig historia att berätta för dem, nemligen att han på resan till deras land kom en del af vägen på ett skepp och en del i en hvalfisks buk. Men huru kunde de veta, att han hade varit i hvalfiskens buk eller att han icke var en bedragare? Icke desto mindre underrättade Gud dem genom Jonas om, att så framt de ej omvände sig, skulle de alla blifva ödelagda inom fyratio dagar. De beslöto att omvända sig, och Herren skonade dem, hvilket mycket förtröt Jonas.

Då Herren sände ett förberedande budskap för att bereda vägen för sin Son, sände han ett vittne, i stället för att uppresa fyra. Johannes Döparen gick ut i öknen, klädde sig på ett besynnerligt sätt, lefde af gräshoppor och vildhonung och började predika omvändelse för inbyggarne i Judea och Jerusalem och för judarne öfverallt i landet. Huru kunde de veta, att han var ett sändebud, som skulle bereda vägen för den Allrahögste? Likväl blefvo de fördömde, som icke anammade hans vittnesbörd; ty Jesus sjelf säger: "Fariseerna och de lagkloke föraktade Guds råd angående dem sjelfve och läto icke döpa sig af honom (Johannes)."

På hvad sätt öfverbevisade Johannes denna stora skara om, att han var sänd af Gud för att vittna om hans Sons första ankomst? En af evangelisterna underrättar oss om, att "Johannes gjorde inga underverk", så stor profet han än var; men likväl blef folket fördömt, derföre att de förkastade Guds råd med deras egna själar genom att förkasta hans vittnesbörd. Huru mycket större skall då icke deras fördömelse vara, som förkastade fyra vittnen i stället för ett.

Så framt fyra vittnens vittnesbörd ljuder för den nu lefvande slägtens öron, så framt Mormons Bok, som innehåller deras vittnesbörd, blifver utgifven och sänd till de åtskilliga nationerna på jorden, och menniskorna hafva det privilegium att höra och läsa deras vittnesbörd, kommer det då icke att bringa en långt större fördömelse öfver dem, än den, som fordom drabbade judiska nationen vid förkastandet af endast ett vittnes vittnesbörd?

Vi se alltså, att vi stå långt öfver denna slägt, hvad bevis för Mormons Bok angår. Det finnes män, som nu lefva, hvilka hafva sett originalen till Mormons Bok — män, som hafva hört Guds röst. Hvar finnes det någon menniska, som har hört Guds röst bevittna sanningen af någon utaf kristenhetens bibelöfversättningar? Hvar är den person på hela jordens krets, som någonsin har sett någon af dem stadfästade genom en engels betjening? Men här hafva vi sådana bevis till fördel för Mormons Bok, som hvar och en rättfärdig domstol är nödsakad till att erkänna.

Men skulle vi anamma alla personers vittnesbörd, som vilja framkomma och föregifva, att de hafva hört Guds röst och sett englar? Kunna icke bedragare framstå och säga, att de hafva sett englar? Jag svarar, att följande iakttagelser kan göras: en man, som är sänd af Gud och som har ett sant budskap, skall alltid vara i stånd till att framställa något i afseende på budskapets beskaffenhet och omständigheterna, som följer det, och som vill bevisa, att det är sant. Om tusende personer skulle bära vittnesbörd om, att de hade hört Guds röst och sett englar, skulle vi alltid kunna åtskilja bedragarne från en Guds tjenare genom att undersöka lärdomen. Det finnes kännetecken, hvarpå hela verlden kan vara i stånd till att åtskilja emellan ett sant budskap och ett falskt. Till exempel: Det finnes icke en individ på hela jorden, som utan omsvep kan bevisa, att Joseph Smith icke såg en Guds engel och erhöll plåtarna; ingen på denna jord kan bevisa, att de tre vittnena icke sågo engeln och plåtarna. Följaktligen kan deras vittnesbörd ej direkte kullkastas, utan att de sjelfva skulle förneka deras eget vittnesbörd, hvilket de icke hafva gjort. Det enda möjliga sätt, hvarpå dessa män kunde fördömas som bedragare, är, att undersöka beskaffenheten af deras vittnesbörd och se, om det är förnuftigt och bibliskt eller icke.

Är det något obibliskt i att höra Guds röst, eller i att en engel nedstiger ifrån himmelen och bär vittnesbörd om en bok, i hvilken alla nationer äro intresserade? Det är en bok, som är sänd för att bereda vägen för Herrens andra tillkommelse. Var det oförnuftigt af Herren att sända englar till Abraham, Isak och Jakob? Var det oförnuftigt af dem att spisa middag hos Abraham, och likaledes att Abraham tvådde deras fötter? Och att Loth tog dem i herberge i sitt hus? Var det något oerhört för Josua, Gideon, Daniel, Esaias, Hesekiel, Petrus, Paulus, de vise männen och herdarne på marken, eller för Joseph, Marias man, och Zacharias, eller för åtskillige andra män och qvinnor, att se englar, sända ifrån himmelen? Det är hvarken orimligt eller obibliskt.

Paulus säger om englarne: "De äro alla tjensteander, utsände till tjenst för deras skull, som skola ärfva saligheten." Om de alltså hafva detta embete att tjena dem, som skola ärfva saligheten, då är det ingen obiblisk lära, att de skulle administrera dessa fyra män. Det är likaså förnuftigt att antaga, att Gud skulle sända en engel till fyra män i dessa sista dagar och införa sitt rike och beredelseverk för sin Sons andra tillkommelse, som det var att sända en engel till Zacharias, för att ett sändebud skulle kunna uppresas till att bereda

vägen för hans första tillkommelse. Det första är ändock litet mera rimligare än det andra ; ty hans tillkommelse i dessa sista dagar kommer i härlighet och magt att långt öfvergå hans första tillkommelse, då han visade sig bland judarna. Vid hans andra tillkommelse skall jorden bäfva och ragla fram och tillbaka som en drucken, bergen skola sjunka, dalarna häfva sig, det ojemna blifva jemnt och dett backiga slätt, när Herren skall uppenbara sig i sin härlighet och magt.

Om allt detta skall uppfyllas, Israel insamlas, hedningarnas fullhet ingå och Zion uppbyggas, om detta stora sista dagarnes verk, som är omtalat af de gamle profeterna, skall ega rum, då kunde det ej vara orimligt, om en engel skulle blifva sänd ifrån himmelen för att begynna ett så storartadt och omfattande verk.

Dock, kanske I medgifven, att det är fullkomligt bibliskt och förnuftigt, att en engel skulle blifva sänd; men så viljen I kanske fråga, om det ej kunde stå något i förbindelse med Mormons Bok, som kunde göra den orimlig, och att den som följd deraf icke förtjenar tillro, hvilket skulle vara bevis för, att dens förgifvande var falsk.

Som svar frågar jag: hvad är det med Mormons Bok, som är orimligt? Den bekänner att innehålla berättelse om en del af Josephs stam, som kom ut ifrån Jerusalems land 600 år före Kristus och koloniserade Amerikas fastland. Dessa indianstammar äro deras efterkommande. Då de först kommo hit, voro de ett rättfärdigt folk och hade med sig de Helige Skrifterna, innehållande Mose lag. Efter deras ankomst hit, gjorde de sig plåtar af guld, hvarpå de upptecknade sin historia — berättelser om deras split, tvedrägt, krig, o. s. v. Dessa plåtar gingo i arf ibland de gamla bebyggarne af Amerika i ett årtusende efter deras invandring härtill. Deras profetior blefvo upptecknade ifrån slägte till slägte. Jesus Kristus visade sig för dem på detta land efter sin uppståndelse, likasom han gjorde för folket i Palestina, och visade dem såren i sina händer och fötter. Han nedsteg ibland dem i Sydamerika och afskaffade Mose lag, som de praktiserade, och införde i dens ställe evangeliet, undervisade dem om tro, omvändelse och dop till syndernas förlåtelse, likasom i Jerusalem. Han lärde folket att komma tillsamman med förkrossade hjertan och en ångergifven anda samt att ödmjuka sig och blifva döpta med begrafvelsens dop till deras synders förlåtelse, och befalde sina tjenare att lägga händerna på dem för den Helige Andes gåfva, i likhet med hvad Petrus och Paulus gjorde. Jesu lärdomar blefvo nedskrifna på dessa guldplåtar och de öfverlemnades ifrån slägte till slägte, intill vid pass 400 år efter Kristus. Många heliga uppenbarelser äro upptecknade på dem, och likaledes profetior, som sträcker sig till våra dagar och ned till alla tings ände.

Om I undersöken dessa urkunder ifrån början till slutet, skolen I icke finna det minsta motstridande i den historiska delen. Ingen kan bevisa, att Joseph Smith var en bedragare, i följd af öfverensstämmelsen i den historiska delen af detta verk.

Om I genomläsen allt, hvad fornforskarne sedan Amerikas upptäckt hafva skrifvit om detta lands tidigare inbyggare, kunnen I ej

utpeka en enda punkt, som bevisar, att någon af deras upptäckter kommer i strid emot Mormons Bok.

Så framt I undersöken dens profetior, skolen I finna många, som de judiska uppteckningarna icke nämner ett ord om, — profetior, som angår indianerna, denna kyrkas upprättande, millenniet och många ting, som de andra profeterna icke hafva nämnt; och likaledes blefvo många af de tilldragelser, som äro förutsagda i judiska Bibeln, förkunnade för profeterna på detta land. Sammanlikna profetiorna i judiska uppteckningen med profetiorna i Mormons Bok, och I skolen ej finna några motsägelser eller oöfverensstämmelser, följaktligen kunnen I ej fördöma Mormons Bok eller anse Joseph Smith och dessa vittnen som bedragare efter denna boks profetiska utsägelser.

Pröfva dens lärdomar och I skolen finna, att evangeliet, som förkunnades här för 1800 år sedan, är likt det som lärdes i Judeen och trakten deromkring. Lärde apostlarna i Palestina om tro på Jesum Kristum, omvändelse och dop till syndernas förlåtelse? Så gjorde också de gamle apostlarna och profeterna i Amerika. Brukade apostlarna i Judeen händerspåläggning för den Helige Andes gåfva? Så gjorde också de gamla Israeliterna i Amerika. Organiserade Jesus och hans lärjungar kyrkan i Asien med uppenbarare och inspirerade män? Israeliterna i Amerika gjorde det samma. De judiska apostlarna organiserade en kyrka, hvari funnos mirakel och gåfvor, såsom magt till att att bota de sjuka, att utdrifva djeflar, att göra underverk och med magt öfver elementen. Mormons Bok berättar, at Israeliterna i Amerika fordom organiserade kyrkan efter samma mönster. Om vi alltså undersöka kyrkan, som upprättades i Palestina, och kyrkan, som upprättades i Amerika, finna vi, att inget afvikande råder dem emellan, och följaktligen kan ingen menniska på jorden fördöma Joseph Smith och dessa tre vittnen, som följd af oöfverensstämmelse i deras lära.

Sammanlikna miraklen, som äro nedskrifna i Mormons Bok, med dem, som äro upptecknade i Bibeln, och I skolen ej finna något mirakel omtalat i den ena, som är orimligare än hvad som är berättat i den andra. Det är ingen berättelse i Mormons Bok om, att 5,000 menniskor blefvo bespisade med två fiskar, eller om att en man har uppehållit sig i en hvalfisk i tre dagar och tre nätter, änskönt vi förvisso vill tro sådana berättelser likaså bestämt, som om de funnos der, som nu, då de finnas i Bibeln. Det står intet i denna bok om, att tre män kastades i en brinnande ugn, som till och med blef gjord sju gånger hetare än vanligt, och att de likväl icke blefvo skadade. Vi tro Bibeln, när den berättar om dessa stora mirakel; men för atheisten (en, som ej tror på Guds tillvaro) är det intet, som klingar mera osannolikt än detta.

Miraklen, omtalade i Mormons Bok, äro af den beskaffenhet, att gudomlig magt måste finnas till för att utföra dem. Då de sjuka blefvo botade, var det derföre, att Jesus hade lofvat sina tjenare, att dem, på hvilka de lade sina händer, skulle blifva botade. När de profeterade, var det om framtida tilldragelser, derför, att Herren önskade, att de skulle förstå hvad som skulle ske.

Är det något i denna bok, som kommer i motstrid med någon vetenskaplig sanning? I kunnen gerna utgranska verldens bibliotek, samla alla de vetenskapsböcker, som finnes, och sammanlikna dem med denna bok, och I skolen ej finna någon oöfverensstämmelse i den; hvar äro alltså edra grunder för dens förkastande? Man kan ej fördöma den efter dens historiska, profetiska och religiösa innehåll, eller derför, att den berättar om osannolika mirakel, som säges vara utförda ibland de gamle Israeliterna på detta land, ej heller derför, att den strider emot någon vetenskaplig grundsats, eller för att det är obibliskt eller oförnuftigt, att folk skulle se englar i dessa dagar.

Vi utfordra hela denna slägt till att framkomma med något bevis, som kan fördöma denna boks sannning. Den skall ligga öppen för denna slägt ifrån nu och till Kristi andra ankomst och derefter igenom hela millenniet. Och när denna slägt kommer fram från deras grafvar på den stora och yttersta dagen, skola böckerna upplåtas, och efter det Guds ord, som är förkunnat på detta fastland och på det östliga halfklotet, kommer jordens bebyggare att blifva dömda.

Menniskorna i verlden må gerna komma fram med alla de osanningar och tidningshistorier, som de kunna skrapa ihop, och alla de falska framställningar, de kunna uppdrifva, och bruka dem mot Mormons Boks gudomliga sanningar för att frälsa deras apostatiska system ifrån total tillintetgörelse; de kunna uppstapla osanningar likasom berg; de kunna fylla sina jernbanvagnar till bräddarne med dem, eller de kunna sända dem med den elektriska strömmen verlden rundt, utan att de skola kunna hindra framgången af "Mormonismens" sannningar, som äro uppenbarade ifrån himmelen; de kunna icke hindra den Allsmägtiges arm från att uppbygga sitt rike i dessa sista dagar eller bringa hans tjenares röst, som varnar nationerna och råder dem till att omvända sig ifrån deras lögn, horeri och alla de vederstyggligheter, som de oafbrutet utöfva för Herrens åsyn, till att förstummas.

Guds ord är något, som ej kan tilintetgöras; men det skall framkomma på domens dag och verlden skall blifva dömd derefter.

Jag tror Mormons Bok. Jag tror den icke blott derför, att jag har dessa tolf vittnens vittnesbörd, men också derför, att jag har en stor mängd andra vittnesbörd, som fattas verlden i afseende på ting, som de judiska uppteckningarna innehåller.

Hvad bevis har t. ex. den nu lefvande generationen och alla de generationer, som hafva lefvat i de sjutton sista århundraden, förr än Jesus Kristus, verldens återlösare, uppstod ifrån de döda? Man har endast fyra personers vittnesbörd och ej flera, förutsatt, att deras vittnesbörd icke har blifvit förändrade, förderfvade och afkortade i de äldste manuskripten, som nu kännas. Hvilka äro dessa personer? Matteus, Johannes, Paulus och Petrus. De andra fyra skribenterna af Nya Testamentet hafva ej med ett ord omtalat, att de hafva sett Jesus efter hans uppståndelse. Det Nya Testamentet är skrifvet af åtta män: Matteus, Marcus, Lukas, Johannes, Paulus, Petrus, Jakobus och Judas. Fyra af dessa män bevittna att hafva sett Jesus efter hans uppståndelse; de andra fyra hafva ej berättat oss någon ting derom.

"Men", kunde man kanske fråga, "bevittnar icke aposteln Paulus, att Jesus blef sedd af ungefär femhundra bröder på en gång?" Jo; men ingen af dessa femhundra bröder har talat härom eller öfverlemnat sina vittnesbörd till framtidens slägter.

Kanske man vill invända, att de fyra vittnen, som sågo Jesus, nemligen Matteus, Johannes, Paulus och Petrus, utförde stora mirakel, och derigenom bekräftade sina vittnesbörd, hvarför vi äro tvungna till att tro dem. Men huru veten I, att de hafva utfört mirakel? "De hafva sjelfva berättat oss det." Hvartutaf veten I, att de hafva sagt sanning? Voro ni sjelfva närvarande och sågo dem utföra sina underverk? Endast sex af de åtta skribenterna i Nya Testamentet tala något om mirakel. Antag nu, att de alla bevittnade, att det skedde mirakel, hafva vi då icke likaså stor orsak till att tro åtta män, som bära vittnesbörd om mirakel i dessa dagar?

Om alla de män, som sitta på denna förhöjning, hålla dagböcker (några af dem hafva gjort det i ett fjerdedels århundrade), och så framt de hafva nedskrifvit, hvad deras ögon hafva sett och hvad deras öron hört; och om de hundra äldster i denna församling hafva gjort likaså och upptecknat alla de mirakulösa händelser, som de hafva sett och hört; och ifall de efterkommande slägterna skulle samla våra dagböcker och manuskript och titulera dem: "apostlarnes och de äldstes gerningar i det nittonde århundradet," skulle de finna berättelser om tusenden af mirakel i dessa dagböcker, såsom att sjuka blefvo botade, de blinda seende, de döfva hörande, de lama bragte till att springa som en hind och att folk, som lågo på deras yttersta af kolera, blefvo uppresta från deras sjukläger i Jesu namn, samt att blindfödda hafva erhållit sin syn.

Skola de icke hafva likaså stor orsak att tro de Sista Dagars Heliges skrifter i hänseende till utförandet af mirakel, som I hafven till att tro de sex skribenternas vittnesbörd i Nya Testamentet i så hänseende? Men "verlden såg deras mirakel." Hvaraf veten I det? "Dessa sex skribenter säga det."

Har I någon nu lefvande persons vittnesbörd för, att han verkligen har sett ett enda mirakel blifva utfört af Jesu Kristi apostlar? Nej, I hafven det icke.

Kanske I viljen säga, att då den lame blef botad vid templets port, skedde det offentligt för hela mängden. Men huru kunnen I veta det? Lukas säger så i Apostlagerningarna, och I tron det allena på hans vittnesbörd. Hvarutaf veten I, att Jesus blef förklarad på berget? — att Moses visade sig för Petrus, Jakob och Johannes vid samma tillfälle? Har Petrus, Jakob och Johannis afgifvit sina vittnesbörd rörande detta? Nej, de tala ej ett ord derom, men Matteus, Marcus och Lukas, tre män, som ej voro närvarande, som ej sågo förklaringen, eller Moses och Elias säga så; men deras vittnesbörd äro ifrån en annan hand.

Vi tro, efter andras vittnesbörd, att Petrus, Jakob och Johannes verkligen sågo heliga englar, att de sågo Moses och Elias och att de sågo Jesus förklarad.

I hänseende till Mormons Bok hafva vi vittnesbördet ifrån vittnena sjelfva, icke blott äldsterna Richards och Woodruffs eller någon af de andre äldsternas vittnesbörd, men de personers vittnesbörd, som sågo engeln och hörde hans röst. Derföre är vittnesbördet, som stadfästar Mormons Boks sanningar, långt starkare än det, som stadfästar Bibeln i dens nuvarande form.

Jag vet icke, om jag tröttar eder; men jag har vinnlagt mig om, att på mitt simpla sätt framställa för de närvarande främmande, hvilka bevis och vittnesbörd de hafva för sin tro på den judiska uppteckningen, och sammanliknat dem med bevisen och vittnesbördet, som I hafven för att tro de gamla amerikanska uppteckningarna, kallade Mormons Bok; och en hvar, som flitigt vill ransaka detta ämne, skall tvingas att i sitt eget hjerta tillstå, att det är långt större bevis för Mormons Boks gudomliga trovärdighet, än det är för de judiska uppteckningarna.

Men detta är icke allt. Vi bygga ej vår tro blott på dessa tolf vittnens vittnesbörd. Vår tro är bygd på en säkrare grundval än alla dessa yttre vittnesbörd. De Sista Dagars Helige äro icke ett sådant svärmiskt folk, att de med öppen mun mottaga och nedsvälja hvarje lärosats som populär, derför att deras förfäder trodde dem; men vi tro en lärdom, derför att vi hafva bevis, som understödjer den, och dessutom söka vi efter mera sanning och kunskap.

Mormons Bok underrättar oss om, att vi icke allenast skall hafva tro på denna bok, på grund af det vittnesbörd, som är vidfogat den, men också huru vi kunna erhålla kunskap om dens sanningsenlighet. Mormons Bok, såväl som Bibeln, säger, att så framt vi vilja omvända oss och blifva döpta, skola vi få den Helige Andes gåfva.

Vi hafva försökt detta. Vi hafva omvändt oss ifrån våra synder, vi hafva försakat våra öfverträdelser och ödmjukat oss som små barn för Herren; vi blefvo begrafna i vattnet, och bragte upp ur vattnet; derefter lade Herrens tjenare sina händer på oss, och vi anammade den Helige Andes gåfva, och denna gaf oss kunskap om sanningen.

Hvad verkar den Helige Ande? Jesus säger i evangelisten Marci sista kapitel: „Men dem som tro skola dessa tecken åtfölja: genom mitt namn skola de utdrifva onda andar, de skola tala med nya tungor, ormar skola de bära, och om de dricka något som är dödande, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola blifva helbregda."

Löftet om tecknen var icke allenast till apostlarna, men han sade till dem: Gån ut i hela verlden och prediken evangelium för allt skapadt! Den som tror och blifver döpt, han skall varda salig, men den som icke tror, han skall varda fördömd. Men dem som tro skola dessa tecken åtfölja."

Vi hafva trott och omvändt oss, hafva blifvit döpta och hafva anammat den Helige Andes gåfva, och vi funno, att löftet var sannfärdigt. Om det icke hade varit sålunda, skulle vi hafva förstått, att det var bedrägeri. I fall vi, efter att hafva noggrant hörsammat Jesu ord,

hade erfarit, att han icke uppfylde sina löften, så kunde vi veta, att de voro falska.

Jag kan försäkra denna församling om, att Jesu Kristi kyrka af Sista Dagars Helige skulle icke hafva bestått fem år på jorden, om han icke hade uppfylt sitt löfte, efter att vi hade hörsammat hans ord, ty han gaf icke allenast detta löfte i Mormons Bok och i Nya Testamentet, men genom direkte uppenbaring till profeten, att så framt folket ville göra så och så, skulle de blifva välsignade med sådana och sådana gåfvor. Antag nu, att folket, efter att hafva försökt det, icke erhöllo dessa utlofvade gåfvor, så skulle hela kyrkan hafva fallit ifrån och förklarat, att allt var falskt — Mormons Bok, Bibeln och allt annat. Hvarför? Derför att de löften, som dessa böcker gåfvo på vissa vilkor, ej gingo i uppfyllelse.

Men då folk trodde och blefvo döpta till syndernas förlåtelse och fylda med den Helige Ande, och framtidens syner öppnades för dem, och profetians anda hvilade öfver dem, och de sågo de sjuka blifva botade, de blinda få deras syn och de döfva deras hörsel — "visserligen", sade de, "detta må vara af Gud; ty Herren skulle aldrig bekräfta ett bedrägeri med att skänka oss evangeliets gåfvor."

Men kan icke djefvulen göra mirakel? Satan skulle ju komma med all lögnens magt, tecken och under, och med allt ogudaktighetens svek ibland dem, som förtappas, derföre att de hade behag i orättfärdighet. Hvarutaf veten I nu, att icke dessa äro några af de stora bedrägerier? Bevisa oss, att vi hafva funnit behag i något, som strider emot Jesu Kristi evangelium — att icke detta folk har åtlydt de Heliga Skrifternas eviga sanningar! De tecken, som skulle komma, och dessa lögnens underverk o. s. v. skulle utföras af individer, som funno behag i orättfärdighet, och som förkastade Jesu Kristi evangelium, — de skulle gå fram på samma sätt, som trollkarlarne gjorde i Mose dagar, hvilka emotstodo Mose magt. Vi se, att de förvandlade vattnet till blod, och Mose gjorde likaså, kort sagt, Moses gjorde många mirakel genom Guds kraft, och trollkarlarne gjorde likaledes många mirakel. Huru skola vi kunna åtskilja dessa två magter? Moses trodde och åtlydde Guds ord, och trollkarlarne kämpade emot honom, och likväl gjorde de underverk — icke i Guds namn, men genom deras gycklerier, och på samma sätt vill det äfven förhålla sig med alla ogudaktiga mirakelmakare, ända ifrån deras tid intill Kristi andra tillkommelse: de utföra sina mirakel genom djefvulens magt — genom Klairvoyance, andebankning, andeskrifning eller hvad det kan vara. Men när folk omvänder sig, blifva döpta och utföra mirakel i Herrens namn, så äro dessa mirakel beräknade att gagna menniskorna, såsom att bota de sjuka genom händernas påläggning, att tala och uttyda tungomål, o. s. v. Af detta kunnen I veta, att de komma ifrån Gud; derföre är det lätt att afgöra, hvilken af dessa två magter, som skall anammas, och hvilken, som skall förkastas.

Må Herren välsigna dem, som älska sanningen, antingen de äro judar eller hedningar, trälar eller frie, antingen de hafva anammat evangeliet och Mormons Bok eller de undersöka deras äkthet. Om

de önska att känna sanningen, önskar jag, att himmelens Gud, som har sändt sin engel och stadfästat sanningen för många, må utgjuta sin Helige Ande öfver dem, och upplysa deras förstånd, så att de, så framt deras hjertan äro uppri̇gtiga för Gud, kunna veta, likaväl som de Sista Dagars Helige, att detta verk är af den Allsmägtige och skall förkunnas för alla nationer, slägter, tungomål och folk på hela jorden. Och när de hafva fått kunskap ifrån Gud om, att detta verk är sanning, skola de ej blifva kringdrifna af allehanda lärdomsväder, utan de skola finna, att de äro fästade vid en grundval, på hvilken de med trygghet kunna hvila. Om änskönt förföljelsens hvirfvelvindar då skulle rasa om dem, om de skulle blifva hatade, bespottade och förlora allt, hvad de äga, tid efter annan; om de skulle blifva bortdrifna gång på gång och förjagade från stad till stad, från synagoga till synagoga, och deras patriarker, profeter och apostlar skulle blifva ihjelslagna, skola de likaväl, midt i den nöd och armod, som de äro bragta uti, vid rof och sköfling af deras rättmätiga egodelar, vara i besittning af något, som gifver glädje, frid och lycksalighet, och detta "något" är kunskapen om sanningen — ej allenast tron om, att den grundval, hvarpå de hafva bygt, är af Gud, men kunskapen om, att de äro grundfästade på en klippa, som ej kan rubbas, och som står fast som Jehovas tron.

Må Gud välsigna oss och bereda oss för sitt himmelska rike och frälsa oss dertill, är min bön i Jesu namn. Amen.

